

Lisbet Foss' prædiken 2. påskedag

Taler

Lisbet Foss
Præst, ph.d. og forfatter

Dato

17. april 1995

Sted

Dyssegårdskirken

Omstændigheder

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 13-35

Salmer

Tag det sorte kors fra graven
Krist stod op af døde
Påskemorgen slukker sorgen

—

Hvor lifligt er det dog at gå
Zion, pris din saliggører
Opstanden er den Herre Krist

1

De bedrøvede

5 Det var ellers en følgesvend disse to fik – en vejleder og iredtesætter; ja en hjælper og frelser – ham selv!

Og de trængte også meget dertil, trængte til at møde netop ham.

10 For de står i noget de ikke kan klare. De ved at deres mester er død, der er intet de mere sikkert ved - de har jo set det alt sammen. Stod de ikke i frastand og så dee kors, så ham dø? De har set ham blive taget ned af korset og lagt i en grav - set ham død; og hvordan ser en død vel ud. De ved at han er borte fra dem. Men deres viden er ikke uanfægtet, det er modstridende følelser der fylder dem, og de kan ikke finde rede i hvad de skal mene. De har hørt at graven er tom – men det 15 betyder nu ikke tro, dermed har de ikke fået deres mester tilbage; men de har hørt det. Og det vækker naturligt nok spørgen og uro, nej den største bestyrtelse. Ja og englesyner? Men hvad hjælper det dem – de har ingenting set, og hvad kan de bruge englesyner til? Og kvindernes ord da de kom tilbage fra graven? Nej de kan ikke tro det, hvor gerne de end ville, og kan slet ikke bunde i alt dee, de er 20 rådvilde og hjælpeløse som små børn, det er voldsomme ting de har været ude for. Men sorgen er ubærlig – over det der er sket og alt det de har mistet: en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket, som de udtrykker

25 det. De er skuffede, er fulde af håbløshed. De ved udmærket at dee kommer de til at gøre sig færdige med, hvordan man så bærer sig ad med det – vi havde håbet, siger de til den fremmede. Og nej, det gør de ikke mere. De er på vej bort. Hjem. Hjem til alt det gamle. Og går nu den lange tunge vej.

30 Da er det Jesus kommer til dem og giver sig til at følges med dem, mens han lader de andre blive tilbage i byen. Giver sig god og grundig tid – som havde han ikke andet at gøre – men han har set hvordan de er gået bedrøvede bort. Ja lyer til dem, og tager sig af dem, af disse to spørgende og bange. Hjælper dem, og styrker deres tro; og lukker Skriften op for dem.

35 Og det gør han naturligvis ikke pedantisk. At det er hellig Skrift betyder ikke at alting går op, eller er af samme vægt. Nej det betyder at her møder vi noget som er *anderledes*. Ja større end alt det vi kan sige os selv... Vi hører hvordan han går ud fra Moses og profeterne, dvs. det er den hele Bibel han får til at tale – denne mærkelige bog med dens store brændende steder. Og det gør han på en anden, 40 ikke forudsigelig måde. Det er nyfortolkning det drejer sig om, eller om sand og egentlig forståelse... Nøglen til det hele bliver ordene om den lidende Herrens tjener. Og det er noget nyt i Israel at messias skal se sådan ud! Ja det står hos Esajas, men det *er* en ny forståelse: At han er en som gennembores for vore overtrædelser, og knuses for vore synder. Som straffes for at vi kan få fred. – Og 45 burde Kristus ikke lide alt dee, og så gå ind til i sin herlighed? Forstår I ingenting?

Og da han nu havde udlagt Skriften for dem, og var gået kraftigt i ree med dem, og fortalt dem hvad dee handlede om: Ja da begynder det at dages for dem. En 50 ny forståelse er ved at bryde igennem, noget vil tage form.

Han på sin side gør tegn til at vandre videre – men han må ikke gå, må endelig ikke gå, og kan da slet ikke forlade dem nu: han skal blive sammen med dem! Ja de holder ham tilbage og vil ikke slippe ham: Bliv hos os, det er snart aften, 55 dagen er allerede gået på hæld.

Så går han med ind for at være sammen med dem.

Nu sker de noget som fuldkommen mærer deres sjæle og gør alting klart, ja 60 indlysende og gennemskinneligt, og som fører dem fra rådvildhed og svær sorg, fra et: vi havde håbet - og ind i den store glæde. De ser ham, da de sidder

sammen med ham ved bordet, ser ham ansigt til ansigt: men det er jo ham! Det er virkelig Jesus.

65

Og nu har de set nok, og behøver ikke se mere – han bliver borte for dem. De bryder op, skynder sig tilbage til de andre – nu har de noget at fortælle dem – og finder dem. Og mødes af akkurat den samme besked: herren er virkelig opstanden og set af Simon! – Lidt efter står han selv midt iblandt dem og viser de sine hænder og fødder, og spiser mens de ser på det: det *er* ham! Levende og stærk. De har en opstanden herre. Jesus *lever*.

70

Fra da af skal de aldrig skilles mere. Nærværende vil han være hos dem – lige ved siden af, som en trofast følgesvend og venlig ledsager. De ser han ikke, det behøver de ikke mere. Men han er der, fuldstændig reelt. Og de skal tale med ham, åbne sig for ham, og skal altid kunne finde ham: som vejleder og rettesætter, og som hjælper og frelser og ven. Hele vejen igennem vil han være der, overalt hvor de færdes, endog ind i døden. Og det gør det alt sammen helt anderledes.

80

Og for at de ikke skal glemme, og ikke gå til på vejen, lover han så bestemt at være hos dem, hvor blot to eller tre er sammen i hans navn. Og selv vil han velsigne brødet i deres midte, og gøre alting godt - til den dag da de skal se ham på ny.

85

Så levende og stærk vil han være hos os, som hos de to i Emmaus.

90

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

95

Tags

2. påskedag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-foss-praediken-2-paskedag>

100